A. 1839. N. 20.

ZONDAG DEN 10den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Militair Bureau.

Den 7 Maart 1839.

Door den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 64/9, aan den Heer JOOST ZAAL, op deszelfs verzoek, *eervol* ontslag verleend uit zijne betrekking van *Kapitein Officier van Kleeding en Wapening* bij de Schutterij van *Paramaribo*.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.
Vrijdag, 8 Maart 1839.

De helfte in het *HUIS* en *ERF*, aan de *Heizer Straat*, bekend onder La. D. No. 165 oude wijk en La. C. No. 126 nieuwe wijk; aankomende P. J. NOIZEUX. — *f 1600.* — G. N. NOIZEUX.

EDICTALE CITATIE.

(12465) De Exploicteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, dagvaard bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van CONSTANTIA SCHEEN, gebore VERSCHUUR, wegens het *provenue* van de op den 17den Augustus 1838. bij Executie verkochte *helfte*, in het Huis en Erf gelegen aan de *Prince Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 861 en Nieuwe Wijk La. E. No. 288.

Van C. L. d'HONDT, wegens het *provenue* van het op den 14den September 1838, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen in de Voorstad *Zeelandia* of *Combe*, bekend onder Oude Wijk La. A. No. 838. en thans bekend onder Eerste Buitenwijk No. 112.

Om, te compareren of Gemagtigden te zenden ter *prve et concurrentie* Rolle van het Geregtshof alhier, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 15den April 1839, des voormiddags ten *acht* ure, of bijaldien op dien dag, *geen* Regtdag mogt gehouden worden, alsdan ter eerstvolgende Regtdag; ten einde aldaar ingevolge art. 91 der Manier van Procederen, hunne sustenuen, zonder vorm van proces mondeling voortedragen, en op welke mondelinge voordragt, door den Hove zal worden regt gedaan, als zal bevonden worden te behooren, op poene van *silentium perpetuum*.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie, zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd, te *Paramaribo, dezen Achtsten Maart 1839.*

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

De *LUITENANT KOLONEL, KOMMANDANT DER SCHUTTERIJ*, de *Quotisatie-Lijst der Contribuabelen* voor de Schutterij van de Commissie tot Quotisatie ontvangen hebbende; geeft mits deze aan de belanghebbenden kennis, dat naar aanleiding van Art. 23 der Publicatie van 31 December 1835, dezelve Lijst van *heden* af, tot en met den *zestienden* dezer maand, op de *gewone Kantoor-uren* (zijnde van des ochtends 8 tot des middags 2 uren), ten Kantore van den Kwartiermeester H. BENJAMINS, zal ter *visie* liggen.

Paramaribo den 8 Maart 1839.

De Luitenant Kolonel, Kommandant der Schutterij
P. PIERS SMEDING.

(7309) De fungerende CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal na den 17den dezer, aan de Crediteuren van de Boedels: H. M. KAMMEIJER, J. C. F. PHILIPS, A. M. ZELBRISTAIN, T. V. LINDGREN, WILLIAM KENTISCH, GUSTAAF SCHIMMEL, JOSEPH HAZARD, J. GRENTZEBACH, A. N. LOUIS, ANTONIE VAN DEN BERGH, (2de Repartitie), B. VAN DER VEEN, (2de Repartitie) en JAN VAN ENGELEN, (2de Repartitie), de hun competerende Penningen uitbetalen.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

J. O. N. ENGELBRECHT,
1ste Commies.

Ter informatie van belanghebbenden is dienende, dat de Boedel-beschrijving, als mede de Rekening en Verantwoording benevens de daarop geformeerde balance van den *insolvente* Boedel van CAREL WILLEM BOONEN, gedurende den tijd van *drie* weken, ter Secretarij van het Commissariaat voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, ter *visie* ligt, met intimatie om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, het zij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, het zij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de Rekening en Verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag, waarop de bevoegdheid om van deze stukken *visie* te nemen, is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

De fungerende Secretaris van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*,
F. C. COBLIJN.

In opvolging van artikel 37 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal gedurende den tijd van *veertien* dagen, ter Secretarij van het Collegie van Commissarissen ter *visie* liggen, de repartitie rekeningen van de Boedels THOMAS CHARLES SIMONET, NICOLAAS HULSBEEK en M. J. L. BOUNIE.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

De fungerende Secretaris van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*,
F. C. COBLIJN.

(12467) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramacca Straat*, bekend onder La. D. No. 522 Oude Wijk en La. E. No. 40 Nieuwe Wijk, aankomende BACHEL ABENDALACH, Weduwe RODRIGUES NUNES.

Voorts:

De Slayen met namen: *Santje, Doortje, Lucretje, Helena, Cicilia, Bebe, Amarantha, Johanna, Alida, Iris, Leentje, Harry, Willem, Heintje, Nanette, Jetta, Frits, Livia, Amba, Brutus, Castor* en *Sophia*; aankomende ELISABETH FRANCINA VAN OMMEREN Wed. JOHANNIS COENRAAD MULLER.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(12445) Op den 3den dezer overleed op de Plantaadje *Courtvlugt*, onze geachte Vriend, de WelEdel Manhafte Heer JOHANN LUDWIG SCHMIDTMER, in den ouderdom van 47 Jaren.

Een ieder die den overledene in deszelfs werkzaam en nuttig leven heeft gekend, zal met ons, zoo wij vertrouwen, dit overlijden betreuren.

Strekkende deze tot kennisgeving, aan vrienden en bekenden.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

C. S. SPILLENAAR,
S. J. G. VISSER,
Executeuren Testamentair.

(12462) De ondergeteekende geeft bij dezen kennis, dat hij den Heer Mr. J. F. J. BRUININGS, tot zijnen *Gemagtigde* heeft aangesteld.

De Majoor der Artillerie,
ENGELBERTS.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN *WELDADIGHEID.*

*** Vergadering van HOOFD-BESTUURDERS EN ONDERSCHEIDENE COMMISSIEN, op Dingsdag den 12 Maart 1839, 's avonds ten 7½ uren, in het locaal van de Loge *Concordia*.

(10572) ALEXANDER SALOMONS, Vendumeester, zal op Woensdag den 13den dezer, des voormiddags om *negen* uren, in het huis aan de *Watermoben Straat*, over den Heer F. G. BERTELSMANN, op Vendu verkoopen:

STUKGOEDEREN, waaronder *extra* fraaije FLANEL en DRAP, *KRAMERIJEN, IJZERWAREN*, Fransche Porseleine Thee-Serviesen, Vloerkarpetten, Nesten Trommels, stellen Damaste Tafellakens en Servetten, Messen en Vorken met zilveren heechten, gemaakte Zomer Jassen en Broeken, Lakensche Buisjes, Guignolet, *extra* Zoete Olie in mandjes en meerdere *GOEDEREN*.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

VENDU:

(12457) Op Woensdag en Donderdag den 13den en 14den Maart 1839, 's namiddags ten 4 ure, ten huize van na wijlen den Heer J. L. DE BIJE.

Zijnde de *GOEDEREN* daags voor den verkoop te bezigtigen.

Te Huur:

(12535) Een ruim en geschikt *WOONHUIS* met ACHTER GEBOUWEN, ens., op nieuw vertimmerd en geschilderd; — nader te bevragen bij

J. G. KRAMER.

Paramaribo den 9 Maart 1839.

Mengelwerk.

Iets over Chebil-el-Arian, Opperhoofd der Druzen, eenen Syrischen Volkstam.

De Syrische oorlog is thans ten einde; de opstand der Druzen, die eenigen tijd het ondergaan der gelukster van Mehemed-Ali deed vreezen, is thans geheel gedempt. Ik bevond mij te *Damas*, toen de laatste veldslag plaats had. Het onverzaagd opperhoofd der Druzen, Chebil-el-Arian, die zich tusschen de leger-afdeeling van Ibrahim-pacha en die van Soliman-pacha (den kolonel Selves) bevond, werd eindelijk door de twee legerafdeelingen der Egyptenaars ingesloten.

Geen ander middel bleef hem over, dan zijnds magts, ongeveer acht duizend man, wel geoefende troepen door te breken, of eene dier steile vreeselijke diepten, door de bruisende bergstroomen gegraven, te doorwaden. Ibrahim had den overtogt dezer diepte dermate onmogelijk beschouwd, dat hij verzuimd had daar schildwachten te plaatsen. Toen Chebil-el-Arian op den rand van dezen afgrond kwam, had hij reeds ontzaggelijke gevaren uitgestaan, en vele soldaten door het vuur der Egyptenaren verloren; maar aan gindsche zijde der diepte was hij gered; hij aarzelde derhalve niet, hield zich aan de rotsspitsen vast, zette zijne voeten op glibberige punten, en, ondanks het geweld van den stroom, die daarover heen bruiste, ging hij naar beneden, en de dapperen, die hem volgden, baanden zich, naar zijn voorbeeld, denzelfden gevaarvollen weg. Geen een hunner kwam om bij den overtogt; allen klommen op eene en dezelfde wijze, met behulp van handen en voeten tegen den overkant, en bevonden zich vrij, terwijl de Egyptenaren, van twee kanten aanrukkende, hen waanden te zullen insluiten, zoodanig, dat geen enkel man zoude ontsnappen. Maar Chebil zijne vijanden verrassende, tastte hen in den rug aan, en na hun bijna drie honderd man te hebben gedood, verdween hij met zijne gewone vlugheid door ongenaakbare bergpassen.

Van de toppen der bergen trof een verschrikkelijk tooneel zijne oogen: de vlam verwoestte alle dorpen in den omtrek, al de boomen werden door den vijand omgehakt. Hij begreep, dat Ibrahim had gezworen, om alles te vuur en te zwaard te verwoesten; ook scheen hij te hebben besloten, om in de bergen door te dringen, waar een talrijker leger en de krijgsmacht ten laatste al de moeijelijkheden van het terrein zouden overwinnen; Chebil was derhalve op eene eervolle capitulatie bedacht. Hij zond een' zijner vertrouwden aan Ibrahim, met bevel om zijne overgave aan te bieden, mits hij en zijne troepen werden gespaard, zoowel, wat hun' persoon als hunne goederen betrof; dat men alle bergbewoners het regt zou toestaan, om, gelijk voorheen, de oude belastingen, zonder eenige verhooging, te mogen betalen; en vooral, dat men nooit onder hen voor het leger des Onderkonings zou aanwerven; zoo men in deze voorwaarden bewilligde, verbond zich Chebil om den overigen opstandelingen, door zijne zwagers en andere aanvoerders gecommandeerd, de wapenen te doen nederleggen. Doch op het oogenblik, dat de afgezant zich naar het leger van Ibrahim op weg begaf, deed deze aankondigen, dat hij duizend beurzen (ƒ 60,000) zou geven, dengene, die hem Chebil levend zou overleveren; maar, dat hij dengene zou doen onthoofden, die hem het hoofd van den dapperen Chebil zou brengen.

Toen de afgezant in het Egyptische leger aankwam, vond hij Ibrahim, ongeduldig en vermoeid door de langdurigheid van eenen oorlog, die hem zeer veel mansehappen had gekost, geneigen om eenen vrede te sluiten, die aan de Syrische onlusten een einde zou maken. Hij gelastte derhalve den vertrouwde van Chebil, naar zijnen meester terug te keeren, en hem te bevelen, om binnen negen uren in Ibrahim's tegenwoordigheid te verschijnen. De afgezant knielde voor hem neder en vertrok, maar hij vond Chebil niet meer ter plaatse, waar hij hem had verlaten; deze, vrezende, dat Ibrahim, wien het geheim zijner schuilplaats bekend was, hem mogt overrompelen, had zijnen troep verder doen optrekken; en de afgezant bereikte hem slechts veertien uren, na het Egyptische leger te hebben verlaten; zonder een oogenblik stil te houden, had hij te paard, veertig uren in die bergachtige streek afgelegd. Hij deelde aan zijnen meester het antwoord van den pacha mede, en deed hem tevens opmerken, dat de bepaalde tijd (negen uren) ongelukkig reeds voorbij was.

"Des te slimmer" zeide Chebil; "maar mijn vaderland wordt verwoest; men zegt, dat Ibrahim edelmoedig is, ik zal naar hem toegaan."

Ibrahim ontving hem met edelmoedigheid, en zwaaide zijnen moed breedvoerig lof toe, en zeide, dat, indien hij een man gelijk Chebil was, hij zijne beveled had, geen leger hem onoverwinnelijk zou toeschijnen. Verwijtingen vroeg hij hem ingeschonde, hoe vele Egyptenaren hij eigenhandig had omgebragt. Chebil vergenoegde zich, met te antwoorden, dat hij gedaan had, hetgeen God hem verboden had te doen; maar toen de pacha hierop aandrong, verklaarde hij, dat deze zelfde sabel, welke Z. H. edelmoedig genoeg was geweest, hem op zulk eene eervolle wijze terug te geven, met het bloed van zeven en twintig Egyptenaren gekleurd was geweest en dat het getal dergenen, welke zijne pistolen hadden geveld, hem geheel onbekend was. Ibrahim glimlachte bij het vernemen dezer bijzonderheden, en eindigde het woordgesprek door Chebil het aanbod te doen, om in zijn leger dienst te nemen, hetwelk door hem werd aangenomen.

Chebil is op zijn hoogst veertig jaren oud, alhoewel zijn grijze baard eenen hoogeren ouderdom schijnt aan te duiden. Hij is klein, maar welgemaakt, en bezit eene gezondheid, die de zwaarste vermoeijenissen tart. Binnen kort zal hij naar het land der Druzen vertrekken, om hunne bevrediging te voltooijen; want om de wapenen neder te leggen, wachten zij slechts op zijne tegenwoordigheid, zonder welke zij aan zijne onderwerping geen geloof kunnen slaan.

De Baden in Egijpte.

(*Uit de aanteekeningen eens reizigers.*)

De voor de baden bestemde gebouwen onderscheiden zich van de overige, door niets anders dan dat zij zeer laag zijn. Deze gesteldheid houdt de zalen, welke tot zweetplaatsen bestemd zijn, frisscher. Verschillende groote vertrekken, van twintig voeten hoog, volgen achter elkander. Hoe frisch ook het eerste vertrek is, zoo heerscht toch eene stikkende warmte in dat, waarin men zich bevindt. Eene groote marmeren kom in het midden der zaal wordt gestadig op nieuw met water gevuld, dat dertig a veertig graden warmte heeft, hetwelk de baadsters evenwel niet belet, om er zich keer op keer in te dompelen. De rijke *cettis* of dames laten zich bij het baden door hare eigen slavinnen bedienen, welke bediening bestaat in haar te wrijven, haar lange zwarte haren met zeep te wasschen, en groote potten met warm water over haar uit te gieten.

De Arabische slavinnen vervaardigen in de baden eene cosmatische zalf, waarvan zij alleen de bestanddeelen kennen; zij bestrijken daarmede, zoo heet als men het verdragen kan, het vel, en wanneer zij koud wordt, verkrijgt zij eene grootere hardheid dan pek. Het is dan vrij pijnlijk, om dezelve van het vel te trekken, hetwelk daardoor intusschen zeer glanzrijk en fijn wordt, terwijl geen enkel huidhaartje overblijft. De vrouwen, welke zich hieraan onderwerpen, trachten daardoor hare schoonheid te verhoogen; zij verblijden zich met het denkbeeld, dat zij aldus de frischheid en het voorkomen der kinderjaren weder erlangen; maar de wetgevers, die deze algemeene gewoonte in het Oosten handhaafden, beschouwden dezelve als een' voor de gezondheid onontbeerlijken maatregel in warme landen.

In de eerste zaal wordt aan het toilet der dames de laatste hand gelegd; daar worden de menigvuldige vlechten weder in orde gebragt, die, met stukjes goud doorvlochten, op hare schouders spelen, en welk geluid zoo aangenaam hare ijdelheid streelt. In deze aan de rust gewijde zaal verheft zich, eenige voeten van den grond, eene cirkelvormige rustbank, eene soort van divan, welke met rieten matten en rijke tapijten belegd is. Het is gezegd, dat de Egyptische vrouwen deze verzetplaatsen zoo zeer beminnen; daar is voor haar het *Long-Champs*, waar zij hare schoonste versieringen, hare bloemen en diamanten aan de ongekunstelde of ijverzuchtige bewondering harer gezellinnen aanbieden. Het bad is voor deze arme, in afzondering levende vrouwen, hetgeen vakantie voor jeugdige scholieren is. Daar behoeven zij geenen meester te eerbiedigen; daar heerscht geene terughouding, geene vernedering meer. Al de zalen weergalmen van het uitbundigste vreugdgeschater.

Behalve de *fellahs* en de slavinnen van verschillende kleur, worden deze baden door de Armenische, Cophtische en Joodsche vrouwen bezocht. Weinige dames, die aan de Turken behooren en den rang van echtgenoot of *odalisque* bezitten, begeven zich naar de openlijke baden. Zij hebben in het binnenste gedeelte van hare verblijven voor dat doel ingerigte zalen. Deze schikking berooft haar al weder van een voorwendsel om uit te gaan. Zij bepalen zich in dat geval dus alleen, om met groote pracht bezoeken in andere harems af te leggen. En zij, die aan hare meesters een hoog denkbeeld van hare deugd willen inboezemen, verachten zelfs dit laatste, als een al te nietig voorwendsel. Voor dat de pest in de harems onder deze zwakke schepsels eene zoo aanzienlijke verwoesting aanrigtte, werd ik aan de echtgenoot eens *kasnadars* (schatmeester) van een aanzienlijk personaadje voorgesteld. Deze vrouw was sedert acht jaren gehuwd, en in al dien tijd niet over den drempel van hare woning geweest. Ik vond haar achteloos op eene divan uitgestrekt, hare Perziaansche pijp rookende. Deze trotsche automate stond nimmer op dan om het middagmaal te gebruiken, en zich naar het bad te begeven. Een zoo rustig leven beheedde haar evenwel niet voor de pest; zij werd aan haren ontroostbaren echtgenoot ontrukt, die, om een zoo smartelijk verlies te gemoet te komen, bijna zonder verwijl eene andere vrouw huwde. Deze was ten naastebij even vet, even plomp, en bij gevolg even schoon als de eerste; maar wat de huiselijkheid betrof: Allah! Allah! spaak hij, welk een onderscheid, de pas gehuwde vrouw was nergens beter tevreden dan buiten haar huis; steeds had zij nieuwe bezoeken af te leggen. De goede zwaarlijvige Turk getroostte zich de bepaalde huwelijksgift te verlieren, en verstiet weldra deze naar verstrooijing hakende vrouw.

De Europesche vrouwen, die eenmaal bij de *cettis* der hoogere klasse worden toegelaten, zouden zich zeer verdacht maken, wanneer zij begeerden, dat zulks ten tweede male geschiedde. Onlangs deed tijdpurk bevokkende eene kleine onvoorzigtigheid mij de toegenade van eenen zwarten genuttigen. Dit deelijke schepsel, dat met opzigt over eene schoone *odalisque* hield, wies meester zich bij Ibrahim-Pacha in Syrie bevond, zag elk woord van mijn gesprek met haar op. Hij lag voor de voeten zijner meesteresse, die, zonder op zijne gebaarden acht te geven, niet ophield met mij naar onze gebruiken, onze modes en kleedingstukken te vragen, en evenzeer voldaan scheen over mijne antwoorden, als zij der zwarte en eenige andere bejaarde *cettis*, die zich in het vertrek bevonden, mishaagden. Ik had de onvoorzigtigheid mijne Circassische schoone te bewegen, dat zij eenen sluijer van witte tulle verkoos boven het digte netdoek, om het gelaat te bedekken. De gemelde was over deze voorkeur buitendien gebelgd. Vanaf dat oogenblik af word niemand meer ziek in dat huis; en nimmer ik werd er nooit weder ter hulpe geroepen.

Te PARAMARIBO, *by* J. J. ENGELBREGHT.